

MƯỜI PHÚT SỚM HƠN

(Tập Ghi Đoàn Khoa VN).

Thỉnh thoảng khẽ liếc nhìn phía cửa ra vào của lớp, tôi bắt gặp một cô hoặc một cậu học trò đi trễ, thập thò, len lén bước chỗ ngồi.

Thường thì tôi thờ dãi và cố không để bị mất tập trung câu chuyện mình đang giảng.

Tôi luôn tạo sự thoải mái trong những tiết dạy của mình, tôi thích học trò mình cảm thấy thoải mái khi học và nhất là luôn đề cao sự tự giác trong việc chấp hành những nội quy của khóa học vì tôi quan niệm rằng không có ép buộc nào thành công nếu không có sự tự nguyện và nhất là các em này đang học về nghệ thuật, học về cách biểu diễn trên sân khấu...

Thế nhưng hình ảnh rón rén, khúm núm của những cô cậu ấy vẫn luôn ám ảnh tôi...

Sự đi trễ mặc dù dễ xem là chuyện bình thường nhưng nó lại là điểm khởi đầu của bao nhiêu chuyện phiền toái khác

Không lẽ tôi phải bắt đầu lại điều mình đã giảng?

Liệu cậu học trò ấy có theo kịp những chuyện mà tôi sắp nói ?

Cậu ta sẽ hỏi người ngồi bên cạnh và sẽ làm mất trật tự cũng như mất sự tập trung của những người khác??? ...

Có lẽ tôi đã trở nên một ông giáo già khó tính?

Tôi đành phải dành một ít thì giờ nhắc nhở các em:

"Đừng bao giờ là một con người rón rén. Hãy là người tự tin và hiên ngang. Muốn được điều đó, việc đầu tiên: đừng đi trễ!"

Hình như lời giáo huấn "văn chương" và "tao nhã" trên không có tác dụng lắm đối với các em nhất là với các "nhà nghệ sĩ" tương lai, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn và răn đe bằng những biện pháp "hành chính"...

Mọi chuyện dần dần trở nên trôi chảy và tốt đẹp hơn... nhưng lòng tôi lại không vui, thậm chí trĩu nặng một nỗi buồn...

"Nếu thay chỗ tôi là một ông Tây, một bà Đầm, một gã Nhật, hoặc anh chàng Hàn Quốc... biết đâu tinh thần "chấp hành" của các em khá hơn chăng? ..." - Tôi tự hỏi

... Để tập cho các em tự tin, mạnh dạn và có khả năng bày tỏ trước đám đông, tôi cho các em tự tìm, giải thích và bảo vệ một câu văn hay nhất.

Đa số các em chọn những câu thuộc về lý tưởng sống và về trách nhiệm với cuộc đời tí dụ như :

"Sống là đấu tranh..."

"Đừng phí thời gian sống..."

Có cả câu nói của nhân vật Pavel trong Thép đã tôi thế đấy như : "...đời người sống chỉ một lần, phải sống sao cho khỏi xót xa ân hận..."

Có em chọn hẳn một câu Phật dạy như :

" Điều đáng khâm phục lớn nhất trong đời người là đứng lên sau khi ngã"

hoặc

"Sai lầm lớn nhất trong đời người là đánh mất mình..."

v.v... và v.v...

Các em biện hộ khá hay về những câu nói có phần cao siêu này, tôi không phê phán và không áp đặt trên các em bất cứ một khuôn mẫu nào, cái chính là để các em tự xoay sở bằng những ý kiến

của chính mình, nhưng riêng tôi, tôi vẫn mong các em chọn và phân tích những câu giản đơn về cảm xúc và về tình yêu mà ta có thể tìm thấy dễ dàng trong ca dao hơn... Hay là đối với các em, ca dao thì mộc mạc, dung dị và hiền lành quá... không có gì phải phân tích và tranh luận ???

Tôi chợt ước mơ:

"Thay vì nghĩ đến những chuyện trầm trọng và khó khăn, các em chỉ cần tới trường sớm hơn 10 phút, để khỏi phải thập thò, len lén thì tuyệt biết bao..."

Hóa ra thức dậy sớm hơn 10 phút không phải là một việc làm dễ dàng gì...

[]